

Mekanik PRENS

ANDREAS STEINHÖFEL

Türkçeleştiren:
Olcaý Mağden Ünal

 tudem

Mechanik
PRENS

ANDREAS STEINHÖFEL

MEKANİK PRENS

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1999, CARLSEN Verlag GmbH

İlk baskı 2003 yılında Almanya'da *Der Mechanische Prinz* adı ile Carlsen tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAN: Andreas Steinhöfel
TÜRKÇELEŞTİREN: Olcay Mağden Ünal
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Burhan Düzçay
KAPAK TASARIMI: Selin Öztekin
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-152-4
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Mechanik PRENS

ANDREAS STEINHÖFEL

ANDREAS STEINHÖFEL

Andreas Steinhöfel, 1962’de Almanya’da doğdu. Çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yaptı. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı*’nı 1991’de, mezun olduktan sonra yayımladı. En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı*, Almanya’daki pek çok okulda okutuldu. *Rico ve Oskar - Derin Gölgeler* adlı kitabı ile 2008 yılında “Corine Edebiyat Ödülü” ve 2009 yılında “Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü”ne layık görüldü. 2017 yılında “James Krüss Uluslararası Çocuk ve Gençlik Ödülü”nü kazanan yazar, halen Hesse’de yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Rico ve Oscar - Derin Gölgeler (*roman*)

Rico ve Oscar - Defolu Kalpler (*roman*)

Rico ve Oscar - Çalıntı Taş (*roman*)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (*roman*)

Kiralık Canavar (*roman*)

Çat Kapı (*roman*)

Farklı (*roman*)

Mekanik Prens (*roman*)

Her Őeye rađmen bűyűmeyi baŐaran James Matthew Barrie'ye

Her Őeye rağmen ocuk kalan Roald Dahl'a

İki Kalpkasvetini aldığım Michael Moorcock'a

*Ve ilk elektrikli tramvayı yapıp 1881 yılında Berlin yakınlarındaki
Lichterfelde'de rayların űzerine koyan Werner Siemens'e*

GİRİŞ: ANLAŞMA

Bu, Max adındaki bir gencin hikâyesidir.

Max... Laf aramızda, bu isme katlanamıyorum, ne kısa ne de uzun hâline: Maximilian. Bence bundan daha kötü bir isim olamaz. Nedenini size anlatayım tabii. Bir zamanlar tanıdığım bir Max vardı; o kadar katıksız bir kötülüğe sahipti ki onu gören tüm diğer çocuklar, Max köşeyi dönünceye kadar kendilerini ağaçların tepesine atmaya çabalardı. Bu Max, iki adet ince uzun bacağı üstünde yürüyen bir kâbustu. Çocuklar ona “Örümcek Max” derdi.

Yirmi yedi yaşındayken Örümcek Max’a tramvay çarptı, sonra da üzerinden geçti. Haberi aldığımda bir an bile sevinmedim, oysa buna sonuna kadar hakkım vardı. Ben dolu dolu yaşanmış bir hayatın ardından yumuşacık bir yatakta ölmek isterim, etrafımda da tüm sevenlerim olsun... Buna herkesin hakkı olmalı. Yine de Örümcek Max için üzüldüğümü söyleyemem. Kaderi onu solladığında bir yatağı vardı aslında ama yanında bir karısı ya da çocuğu yoktu. Bir köpeği de... Dövüş köpekleri bile onun yaşadığını görünce kuyruklarını kıştırıp inleye inleye yollarına giderdi zaten. Hatta kazadan birkaç gün sonra isimsiz bir hayırsever, tramvaya altın bir tampon hediye etti.

Hayır, kesinlikle hiç üzülmedim. Hayatın boyunca aptalca davranmışsan, hayatının sonuna geldiğinde kimsenin senin için üzülmemesine de şaşmaman gerekir.

Bununla beraber, bu isme karşı mesafeli olmama rağmen, birazdan tanıyacağımız Max adlı gençten nefret etmem için pek sebep yok. Hikâyesi uydurma falan da değil. Tam aksine, tamamen gerçek. Max üçüncü buluşmamızda benden bunu yazmamı rica etti ve ben de kabul ettim; çünkü bu, anlatılmaya değer, muhteşem bir hikâye. Ama tek bir şartım vardı.

“Çocuğun adı kesinlikle Max olamaz,” diye karşı çıktım.
“İyi de benim adım bu!”

“Yani? Sana bu yüzden üzülecek hâlim yok. Git annenle babana söylen. Bu isimden nefret ediyorum, o yüzden de çocuğun adını... şey koyacağız... Florin’e ne dersin?”

“Yok ya?” Max hızla kafasını salladı. “Peki gidip hikâyeyi başka bir yazara vermeme ne dersin?”

“Dikkat et de,” diye mırıldandım, “büyüdüğünde sana tramvay çarpmasın.”

Çoğu çocuk –ki bu dediğim, kulaktan kulağa yayılabilir, hiç sorun değil– küçük birer hilebaz şantajcıdır ve Max’ın da bu konuda bir istisna olduğu falan yok. Bana sinsice sırtıttı ve ayağının ucuyla kumları eşeledi. Berlin’in Tiergarten semtinin güneybatı tarafındaki güzel bir oyun parkının yakınlarında, bankın birinde yan yana oturuyorduk. Yaprakların arasından harika, sımsıcak bir rüzgâr esiyor, etrafa hışırtı yayıyordu. *Her şey berbat gidecek olursa*, demişti Max bir dakika önce hikâyesini bitirirken, *en azından elimde Tanelorn vardı*. Söylediklerini düşünürken, bir yandan da etrafta

oynayıp duran çocukların bağıřlarını, kaydırdaktan kayanları, atlıkarıncayı kuřatanları ya da anneleriyle babalarına, kendilerine *derhâl* bir sűrpriz yumurta verilmezse birazdan azıcık altlarına kaçırabileceklerini –hem de *büyűgűnű*– söyleyenleri dinliyordum.

“Anlařtık,” dedim sonunda. “O hâlde, hikâyenin içindeki tek bir řeyi benim kurgulamama izin ver. Sadece bir řeyi.”

şimdi de Max düşünűyordu. Bunun için dolu dolu bir dakikaya ihtiyaç duydu, korkunç uzunlukta düşünabiliyordu. Kum havuzundaki küçük bir çocuk, sűrpriz yumurta almadığı için haykırmaya başladı ve sonra da annesi, *oğlunun* sűrpriz yumurtasının az önce nereyi boyladığını gayet iyi bildiğinden, ona bağırdı; sanki daha az önce uyarılmamış gibi...

“Yalnızca, hiçbir şeyi atlamayacaksan,” dedi Max niha-yet. “Ufacık bir kısmını bile. Anlaştık mı?”

Bir gülme geldi. “Delirdin mi sen? Bu, bir çocuk kitabı yazarı olarak benim sonum olur! Eleřtirmenler kitabı kafa-ma atar.”

Cevap yoktu.

Sadece kuř sesleri vardı.

Ayakkabının ucu sabırla kumları eşeledi.

“Anlasana Max, bunu yapamam! Hikâye o kadar korku-tucu, o kadar karanlık ki çocuklara anlatılamaz.”

“İyi de ben bunu *yaşadım*.”

“Hem, bunu bu şekilde hiçbir yayınevi kabul etmez za-ten,” diyerek itirazımda direttim. “Sen de takdir edersin ki bu epey fantastik, öyle değil mi?”

Umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti. “Bana ne.”

Pes ettim. Başka şansım var mıydı ki? Max'ın inadı tuttu mu yapacak bir şey yoktu. Üstelik iyi de bir hikâyeydi bu. Şimdiye kadar duyduklarım arasında en iyisiydi.

“Pekâlâ,” diye iç çektim.

“Hepsini yazacak mısın?”

“Hepsini.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Birbirimize ellerimizi uzattık. Kutsal bir andı.

“Yazmaya ne zaman başlıyorsun?” dedi Max.

“Bu akşam.”

“Güzel. Ben gideyim o zaman.” Burnunu buruşturdu ve haykırmaya son vermiş ufaklığa baktı. Çocuk bir eliyle pantolonun arkasını çekiştiriyordu. “Burası berbat kokuyor,” dedi Max.

Akşam güneşinin altın renkli son ışıkları, çalışma odamın penceresinden içeri dalıyor. Nana, şöminenin önüne serili kırmızı yolluğun üstünde yatmış uyuyor. Kendisi dünya üzerindeki en yaşlı köpek ve gözleri de artık biraz köreldi. Üstelik bir o kadar da çirkin. Onun *gerçekten* bir köpek olup olmadığı konusunda şüpheye düşen insanlar bile tanyorum. Eskiden başka sahipleri vardı ama onların çocukları, o düşüncesiz veletler, Nana'nın bakışlarından korktukları için onu bir barınağa göndermişler. Ben onu oradan aldım.

Şimdi, her zamanki gibi...

Akşam güneşi.

Uykucu, çirkin bir köpek.

Tiergarten'ın orada, benim eski kaba saba çalışma masamdan kilometrelerce uzakta annelerle babalar, pılı pırtı ne varsa toplayıp çocuklarını bisikletlerinin üzerine oturtuyorlar. Ve ben... ben inanılmaz bir hikâyenin ilk kelimelerini yazıyorum ve verdiğim sözü yerine getiriyorum.

Max... Hay aksi.

Bu isim gerçekten de sinirime dokunuyor.

ALTIN BİLET

Öyle hadiseler vardır ki bütün bir yaşamı değiştirirler. Kimi insanlar böyle bir olayı onlarca yıl boyunca bekler ama yine de gerçekleşmez. Bu yolda ihtiyarlayıp hayata küserler, öyle ki ölürken bile hâlâ her şeyin çok farklı olabileceğine inanırlar; vaktiyle, bir zamanlar, az da olsa bir şey olsaydı...

Max, tam aksine hiç de öyle uzun uzun beklemek zorunda kalmadı. Bir cumartesi günü hayatı birden değişti ve bu tam da zamanydı. Hatta, örneğin pazar günü olsa çok geç olurdu bile diyebilirim.

Neden mi?

Çünkü Max, o cumartesi günü bir kızla tanışmış ve ona kendisini anlatmaya başlamıştı. Doğduğunda annesi yanında değilmiş ve sefaleti de işte böyle başlamış, kıza böyle demişti. Tabii bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyordu. Ancak Max tam da bundan bahsediyordu zaten: Doğduğu andan beri, annesinin umurunda bile değildi. Tıpkı, hatırlayabildiği kadarıyla, babasının da umurunda olmadığı gibi. Gerçekten de Max, dünya üzerindeki en umursanmaz çocuklardan biri olduğu gibi, korkunç bir hisle büyümüştü. Ailesi tarafından çoğunlukla göz ardı edilirdi. Bazen ona yemek vermedikleri bile olurdu. Bu-

ruşturduğu alniyla kendisine bakan babasını gördüğünde Max, onun, karşısındaki çocuğun adının ne olduğunu düşündüğünü bilirdi. Bu çocuk hep kısa paçalı pantolonlar giyerdi ve ceketleri de hep dar gelirdi, çünkü annesi ona yeni kıyafetler almayı hiç düşünmezdi. Doğum günü düzenli olarak unutulur, yılbaşı hediyesi ise sırf çenesini kapasın diye verilirdi. Tüm bunlar hiç de güzel şeyler değildi. Max bazen, nasıl olup da on bir yaşına kadar gelmeyi başarabildiğini sorardı kendine. Bir insanın, tıpkı daha fazla dayanamadığı için havada çözünüp giden bir sis bulutu gibi, yok olacak kadar umursanmadığı bir ânın olup olmadığını merak ederdi. Bu yoğun hüznün sebebiyle kendisini en derinlerine saklamıştı, böylece tüm dünya ve tüm güzellikler için ulaşılabilir olacaktı. Ya da en basiti, kederden ölmekti. Bir pazar günü örneğin.

Kız onu hemen anlamıştı.

“Doğarken benim annem de orada değilmiş,” demişti, “o yüzden böyle gerzek bir adım var. Adımın ne olduğu annemle babamın umurunda bile değilmiş. Ben de başına bir T koyuverdim. Böyle daha sevimli oldu.”

Max dudaklarını oynatmıştı ve ismi birkaç kez sessizce söylemeye çalışmıştı. Sonra da, “Gayet hoş bence,” demişti.

Kız, duyduğundan memnun, pembe ve devasa bir sakız balonunu patlatıvermişti. “Diyorum ya.”

Birlikte alfabedeki tüm harfleri denemişler, ama Max'ın başına getirilebilecek bir tanesini bile bulamamışlardı. Ve bu, diye karar vermişti Max, *gerçekten de* hiç önemli değildi. Gülümsemiş ve kıza sağ elini uzatmıştı.

Mekanik PRENS

"Bazı insanlar, korkularına karşı koymak yerine, onlarda sığınacak bir yer ararlar. Kendilerini, hayatlarının sonuna kadar, korkularının ve endişelerinin arkasına saklarlar..."

Max, evde vakit geçirmeyi pek tercih etmiyor, çünkü evde yalnızca aile kavgaları ve huzursuzluk var. Kaçıp sığınabildiği tek faaliyet ise metroya binip şehrin uzun ve karmaşık raylarını arşınlamak.

Fakat bir gün, sıradan bir cumartesi günü, tekdüze yaşamının en sıradışı günü oluyor: İstasyondaki dilencinin ona verdiği Altın Bilet, Max'ı hayatının serüvenine ve Mekanik Prens'in dehşetengiz düşlerine gönderiyor. Bir de can dostu Jan'la buluşmaya...

Usta Alman yazar Andreas Steinhöfel'in çarpıcı kitabı *Mekanik Prens*, güçlü üslubu, muhteşem kurgusu ve her gencin yürümesi gereken o içsel yolun üstüne atılmış ekmeğin kırıntılarıyla, büyükten küçüğe herkesi etkileyebilecek bir "kendini var ediş" romanı.

ISBN: 978-605-285-152-4

9 786052 851524

www.tudem.com

f t @ t udemyayingrubu